

Resum de les opinions del Grup de Lectura a la trobada del 19 d'octubre de 2009 sobre EN EL CAFÈ DE LA JOVENTUT PERDUDA, de Patrick Modiano:

En general, els membres del Grup de Lectura van considerar que el títol triat era una obra menor de Modiano, que és curta i està ben escrita, però que conté més atmosfera que no pas història. El llibre costa de llegir, resulta difícil entrar en l'argument i majoritàriament es va considerar que l'obra no enganxa ni entreté, ja que es va trobar poc concreta, sense energia, sense força, sense substància... Hi predomina la fredor, la buidor, la indefinició, molt pròpies d'altra banda del postexistencialisme que el llibre destil·la en tot moment. Una companya del Grup que ha viscut a París reconeix i valora que el llibre li revifés un munt de records d'infantesa i joventut, sobretot pel que fa als escenaris que el text descriu.

Hi ha qui va confessar que un dels atractius del llibre és, precisament el seu títol, sens dubte bonic i engrescador, i també els bons precedents que la crítica ha establert sobre Modiano, però totes aquestes perspectives optimistes no es concreten en l'obra, que per a molts porta cap a l'ensopiment i la decepció. Hi ha qui va comparar aquest llibre de Modiano amb la frustració que en general va causar l'*After Dark* de Murakami.

Aquella lectura desitjosa de copsar l'ambient dels cafès parisencs va quedar un pèl descontenta ja que aquest París no es concreta del tot en el llibre; una de les coses que sembla haver decebut és la poca descripció de l'ambient de la mítica *rive gauche*, precisament. Fent un esforç de situació en el context històric i social del llibre, l'obra brinda una imatge, que fins a cert punt pot resultar atractiva, d'un París en blanc i negre, i fa un retrat –això sí, sempre difús– de les restes decadents d'aquell mític existencialisme de Sartre i Beauvoir. S'aprecia l'interès de Modiano a defensar les "zones neutres" parisenses, aquells reductes del París etern que encara poden ser refugi per a la bohèmia, enfront de la invasió de les zones comercials massificades. Malgrat tot, cal reconèixer que París és, potser, l'autèntic gran personatge del llibre, un París nostàlgic i desconcertant, però.

Es va valorar positivament la tècnica narrativa de Modiano, tot i que l'ús dels diversos narradors no va acabar de convèncer perquè no es van trobar prou diferenciats, llevat, potser, de la protagonista femenina. L'estil de Modiano és, de fet, el que pot constituir l'atractiu del llibre; pot aconseguir una atmosfera que pugui agradar per si mateixa, més enllà d'arguments i personatges. Patrick Modiano presenta les seves descripcions sempre en petites dosis, i aconsegueix que els personatges siguin descoberts a poc a poc, tot i que sovint massa lentament. Se li va elogiar, també, un bon ús de la sintaxi.

Sembla ben clar que Modiano està més interessat a crear un ambient que no pas a construir uns grans personatges, per això, per a molts, resulten poc concrets, gens visibles, freds i sense grapa. En la lectura s'enyora un retrat clar dels personatges principals. Potser el detectiu és l'únic que deixa entreveure alguna sensació definida. Es va opinar que Louki, la protagonista femenina, és bastant imprecisa i no sembla tan atractiva perquè justifiqui l'interès dels altres personatges. També es va dir que el personatge de Louki pateix durant tota l'obra una certa magnificació que no s'acaba d'entendre argumentalment, ja que és una dona més aviat mancada de personalitat. Aquesta impersonalitat és prou comuna entre els personatges de la novel·la, ja que viuen amb noms falsos unes vides pseudobohèmies que en cap moment es justifiquen econòmicament (no se sap mai de què viu la gent).

Des del punt de vista argumental, l'obra sembla mancada de matèria, de gruix conceptual, de punts àlgids on la narració triomfi i esdevingui atractiva. El misteri argumental que sembla que Modiano vol crear no s'acaba de concretar mai. Hi ha lectors que van expressar la necessitat d'haver hagut de recular unes quantes pàgines per tornar a lligar l'argument, ja que perdien el fil de la lectura. El desenllaç de l'obra va suscitar també una certa divisió de parers: per un costat, hi ha qui va trobar previsible el final de Louki, i per l'altre va haver-hi lectors que troben el suïcidi poc justificat i, potser, una forma d'acabar el llibre i prou. També hi ha qui va justificar que Louki es tregui la vida perquè el personatge no es comunica amb ningú, sembla un ésser humà turmentat, fuig sempre, i la pròpia mort seria una última fugida d'una vida fugint.

Es va expressar també un dubte al voltant de la traducció de la paraula francesa *hôtel*, que més aviat es refereix en el context a cases de dispena o pensions i, en canvi, s'ha traduït sistemàticament per hotel. Membres del Grup van reconèixer que havien tingut en compte la bona crítica que Robert Saladrigas havia fet de l'obra de Modiano i que no han vist concretades les seves expectatives.

En conclusió, hi ha qui va assegurar que no tornaria a reincidir en la lectura d'obres de Modiano i, en canvi, hi ha qui ja n'havia llegit alguna més perquè li havia agradat l'ambientació i l'estil narratiu de l'escriptor francès. El debat, doncs, continua obert.

Com d'habitud, el nostre agraïment més sincer als components del Grup de Lectura per la seva assistència i per les seves encertades contribucions al debat. Us esperem a la nostra pròxima cita:

DELICTES D'AMOR, de Maria Mercè Roca (Planeta, 2000, 196 pg.)

(dilluns, **16 de novembre** de 2009, a les 7 de la tarda).